

kunne have Modbemærkninger at gjøre, men i saa Fald vilde der fremkomme en heel Procedure, som i høi Grad vilde besværliggjøre Forretningerne og unægtelig skaffe Øvrigheden endeel Bryderi. Er det derimod kun Meningen, at Vedkommende, efterat have gjort sig bekendt med Erklæringerne, skal bestemme sig, om han vil tage Ansøgningen tilbage eller ikke, saa er Bestemmelsen jo vistnok langt mindre betænkelig, og navnlig naar Slutningsbestemmelsen tages tilbørlig i Betragtning, saa seer jeg vistnok ikke Andet, end at den bliver i høieste Grad uskyldig. Men i saa Fald er den ingenlunde af den Væsentlighed, at den alene burde afgive Indholdet af et Lovforslag, hvad der dog i det Væsentlige vil blive Resultatet; thi efter hvad den ærede Forslagsstiller selv har erkendt at være Indholdet af § 7, saa skulde Øvrigheden i ethvertfomhelst Tilfælde, hvor den paa Grund af Erklæringens Indhold fandt Anledning dertil og uden at vedkommende Private kunde gjøre nogen Indvending derimod i det enkelte Tilfælde, ja ikke engang fordrø Grunden oplyst, kunne vælge den anden Vej, nemlig selv at indsende Ansøgningen eller Klagen til Ministeriet. Nu vil naturligviis den ærede Rigsdagsmand sige: ja, men naar der vælges den sidste Vej, saa indtræder Bestemmelsen i § 10, og det er ogsaa ganske vist, at denne Bestemmelse i saa Fald faaer en væsentlig Betydning; men det var netop det, som var mig paafaldende, at den ærede Forslagsstiller i sit sidste Foredrag kjendelig frasaaldt § 10, ja endog sagde, at han vilde opgive den ligeoverfor den Modstand, som den høitagtede Justitsminister havde reist derimod. Naar det er Tilfældet, saa synes det mig virkelig ikke, at det er værd overhovedet at fremkomme med noget Lovforslag i denne Retning, thi de første 6 Paragrafer anseer jeg som sagt for at være uden Betydning — § 7 bliver temmelig bethydningsløs, naar den ikke har § 10 i Baggrunden og selve § 10 skal bortfalde. — Hvad nu forresten angaaer § 10, da forekommer det mig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Jessen), at det vilde være særdeles ønskeligt, om den høitagtede Justitsminister kunde lade sig bevæge til at frasaalde sin Modstand derimod. Det er jo ganske vist allfor ofte, at denne Sag har gjort

Krav paa Thingets Opmærksomhed og Arbeide, og det forekommer mig ikke, at jeg kan søle Styrken af de Betænkeligheder, som den høitagtede Justitsminister har derimod. Det er fuldkommen vist, at dette i sig selv nærmest er et Administrationsanliggende, og det seer man ogsaa meget tydelig og praktisk deraf, at den høitærede Justitsminister, uden paa nogen Maade at træde Lovgivningen for nær, har kunnet give saadanne Bestemmelser som dem, der indholdes i Circulæret af 1ste Juli 1860; men det er dog ogsaa unægteligt, at der i Sagen er et Moment, der vedkommer den Private Ret, og i det Dieblik, dette Moment træder frem, saa bliver jo Spørgsmaalet ikke længer reent administrativt, men saa er det et saadant, som tienshyntlig egner sig til at ordnes ved Lov. Naar man først er paa dette Stadium, bliver det naturligviis igjen et Spørgsmaal, om Administrationens Løb kan taale en Bestemmelse i denne Retning; men jeg for mit Vedkommende kan ikke troe Andet, end at det maa kunne være Tilfældet. Det forekommer mig, at der netop maa arbeides hen til, at Embedsmanden bør fuldkommen aabent være sin Mening om den Private og det Forhold, som er Gjenstand for hans Andragende, bekendt, og med fuldkommen Aabenhed kunne udtale det til ham, det er Noget, som virkelig i Sandhed vil styrke Embedsmanden i hans Stilling. En ganske anden Sag vilde det være, hvis Resultatet af denne Lov blev, at Embedsmanden ligeoverfor den Private skulde staae til Ansvar for Indholdet af sine Erklæringer; det vil sige, ligefrem have juridisk Ansvar og altsaa kunne isalde Straf, hvis han ikke kunde føre Bevis for Erklæringens Indhold, saa vilde jeg ansee det for aldeles ugjortligt at fremme et saadant Lovforslag; men det antager jeg paa ingen Maade er Tilfældet. Jeg antager ikke det vil gjøre nogenfomhelst Forandring i den nuværende Lovgivnings Princip: at Embedsmændene ikke staae til Ansvar ligeoverfor den Private for deres Embedserklæringer, naar det ikke kan antages, at de have haft en forsætlig injurierende Karakter, som laa udenfor Sagens Gjenstand — men er det Tilfældet, saa bør Embedsmanden ogsaa kunne være sin Mening ligeoverfor den Private bekendt, og